

BABBO NATALE

Nun saccio quanta puorre tengo 'nfaccia,
che 'a gente zompa, quanno m'have 'e faccia;
'e piccerille fanno 'a vermenata
e correno addu 'e mamme, spaventate.

Io che vulesse 'e bbene saziarme,
veco 'e guagliune correre add' 'e mamme
e m'arricordo quanno guagliunciello
tenevo centenare 'e cumpagnielle.

Allora nun tenevano paura,
ma po' na brutta sera, dint'o scuro,
sentette d'allùccà: - Guagliù ò mammone! -
e 'a chillu juorno nun fuje chiù guaglione.

Uno 'e sti puorre è comm'a 'na cerasa,
e m'è crisciuto proprio 'ncopp' 'o naso,
e 'na dicina, tutte attuorno spase,
me 'nchiovano pe' mmise dint' 'a casa.

E, 'nchiuso 'a dinto, faccio 'e ppazzielle,
cappielle 'e carte, spate e pupatelle:
cierte m' 'è vvenno e cierte me ll'astipo,
e 'e metto 'nfilà 'nfilà 'ncopp' 'o stipo.

Quanno è a Natale, chillu juorno 'e festa,
sti pazzielle 'e metto 'int' 'a na cesta,
po', travestito da Papà Natale,
'e dongo a 'e piccerille pe' rialo.

E corrono addu me, senza paura, .
pe' s' 'e ppiglià, a chiorma 'e ccriature;
cu 'o chianto sott' 'a mascara i' ll'abbraccio,
e a una a una ll'accarezzo 'a faccia.

Sì pure sti ccarezze so' arrubbate, .
me sento 'e sti ccriature frate e pate...
Pè' tutt' 'e ffeste ca me fanno attuorno,
pure pe' mme' è Natale chillu juorno.

Luigi Esposito